

Det er i dag anden søndag efter påske og vi har lige hørt om Jesus' møde med jøderne, på en kold vinterdag i templet.

Dagens tekster er en klokkeklar opfølgning på sidste søndags helt utvetydige opfordring fra Kristus selv

FØLG MIG !!!

Desværre, så toner der med salme 23s lidt sødmefyldte gudsbillede, et billede af en velfriseret, velklædt, veltrimmet og blåøjet tegneserie agtig hyrde frem på nethinden.

Der står Jesus med sit colgate tandsmil, med et temmelig nuttet lam under armen og gør sig klar til at gå forrest.

Om lidt under dåbshandlingen når passagen fra markus bliver læst højt for jer, er der en fare for at Jesus nærmest bliver sådan lidt ala den julemand der sidder i Rødovre Centrum i december og lader børnene komme til sig med deres temmelig lange jeg skal da ha' seddel.

Jeg bliver altid lidt forloren ved den slags billeder af vores alle sammen frelser. For der er ingen tvivl, Jesus var alt andet end en nuttet påskehare eller Julemanden på en god dag.

Men måske er det den slags billeder der skal til for at, tale om tillid, tryghed og tro, siver ind i vores hjerter.

Men jeg vil nu stadig slå et slag for at Jesus strækker sig langt ud over sødledne hygge og glansbilleder af tilværelsens store øjeblikke og livets gang.

I dagens evangelie tekst er det tro og ikke tro, som der bliver sat på spidsen.

Jesus går 'all in' der satses stort, det er gudsriget der er sat i spil.

Jeg vil for et øjeblik forlade den vinterkolde scene mellem Jesus og jøderne for at tage emnet tro op.

Hvor mange gange har vi ikke hørt nogen sige: Jeg vil se det før jeg tror det.

Det er et udsagn der ofte handler om vores relation og interaktion mellem andre mennesker. Der skal hardcore beviser på bordet før vi vil tro noget som helst.

Det er også et udsagn der finder vej ind i samtaler om Gud og det at tro.

Mennesker der har det lidt forlorent ved alt det der med Jesus, Moses, Gud, Helligånden, og alle

de andre, har det med at sige at der skal beviser på bordet før jeg vil tro.

Det er ligesom med jøderne i dagens tekst. De afkræver Jesus et svar på hvem han er, beviser skal der til.

»Jeg har sagt det til jer, og I tror det ikke. De gerninger, jeg gør i min faders navn, de vidner om mig. Men I tror ikke Siger Jesus

Jøderne havde altså set det med deres egne øjne, de havde hørt ordene fra Jesus egen mund, men de tror stadig ikke. For dem var det ikke nok at se det før de kunne tro det.

Sådan er det også i dag,

vi afkræver til stadighed kirken, Gud, Jesus og Helligånden håndgribelige beviser på deres eksistens.

Jeg kan godt se at det er svært at forholde sig til 2000 år gamle historier om en mand der fes rundt i en ørken iført en lækker kofte, og drev ånder ud, helbredte de blinde, syge og døde og ikke mindst vandrede sig en tur på vandet i ny og næ.

Det lyder næsten for godt til at være sandt.

Men vores mangel på forståelse for mirakler og liv for 2000 år siden, bør ikke være undskyldningen for ikke at ville se på de mirakler der sker lige foran næsen på os hver eneste dag.

Vi skal ikke længere væk end uden for vores hoveddør før vi bliver bud velkommen til foråret.

De før så tomme træer bugner i disse dage med lysesgrønne skud og den mørke jorden brydes af farvestrålene blomster der insisterer på at kigge frem og ud i livet.

Livets mirakel kan ses i årstidernes kamp i naturen, vi nyder forårssolens stråler fra den står op til den går i seng.

Vi kan mærke foråret sitre helt ind i sjælen og for blot 1½ måned siden troede vi aldrig vinteren ville slippe sit tag.

Det er naturens gang i skabelsesværket.

Det er livet når det er mest insisterende, det er hverdagens mirakel lige uden for vores dør.

Spørg enhver nybagt mor og far om de ikke finder livets dimensioner forandret og mirakuløse når de kigger på deres nyfødte barn.

Livets begyndelse er et mirakel.

Kærligheden kan føles som et mirakel der strækker sig ud over universets horisont, spørg det forelskede par der har besluttet sig for at sige ja til hinanden for livet, om Kærligheden ikke føles mirakuløst?

Men det ender ikke altid godt, det bliver vinter igen og den ganske særlige følelse af at stå overfor et mirakel når barnet er nyfødt, får en

anden dimension når knægten er teenager og skal have hængerøv i bukserne, højt hår og nægter at tage opvasken.

Kærligheden kan forstumme og knuste hjerter er svære at hele.

Men fordi livet er foranderligt, bliver det altså ikke til et mindre mirakel. For livet er i sin grundlæggende skabelse, mirakuløst!

Så derfor skulle vi måske vende bøtten om. Se glasset halvt fuldt i stedet for halv tomt, for nogle gange her i livet så skal man tro det før man kan se det.

Man skal tro på det gode i mennesket, i kærligheden, i teenagerne før man kan se det.

Man skal tro at Gud vil os det godt, før det giver mening.

Der er til dagens tekst en langt række gisninger om hvad det er der sker dem, som ikke har vendt bøtten og set glasset halvt fuldt.

Det ligger lige for, FORTABELSEN!!

Jeg kunne nu iklæde mig dogmatikkens kappe og holde en gammeltestamentlig brandtale om forskellen på himmel og helvede og hvad der venter os der.

Men det vil nok kede jer og aldeles ikke klæde mig.

Jeg vil derfor holde fast i det sødladne, men alligevel effektive billede fra salme 23,

Jeg vil holde mig til at hyrden vi hører om altid tager ud og leder efter det vildfarne, fortabte, grimme, dumme, ikke troende, selvberoende, ulykkelige eller glade får og han bringer det hjem til troens og kærlighedens arne.

Og jeg vil fastholde troen på at når Hyrden til stadighed kan bære de vildfarne får, så kan han også bære at vi mennesker ikke altid formår at tro, helt og holdent, og uden tvivl.

Jeg er slet ikke i tvivl om at Kristus skuldre er brede nok til at bære os alle sammen. Både

præsten, den troende og den tvivlende. Jesus siger, jeg er vejen sandheden og livet,

Hvis det er lidt for stor en mundfuld at tage med ud af kirken i dag, så start med at se på livets små mirakler.

Amen.